

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. D. D., B., a M. M., B., zastúpených advokátom JUDr. L. J., R., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012 a rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. D. D. a M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2012 doručená sťažnosť RNDr. D. D. a M. M. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012 a rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012.

2. Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Sťažovatelia boli ako navrhovatelia účastníkmi konania v prvom stupni vedenom pred Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 7 C/81/2011, predmetom ktorého bol návrh navrhovateľov na vyslovenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcami dňa 21. 7. 2008, overenie podpisov účastníkov dňa 22. 7. 2008.

Rozsudkom tohto súdu zo dňa 17. 4. 2012 bola žaloba vo veci samej, podaná konajúcemu súdu do podateľne dňa 21. 6. 2011, zamietnutá, z dôvodu, že súd akceptoval odporcom uplatnenú námietku premlčania zo dňa 3. 4. 2012.

Proti výroku o náhrade trov konania podali sťažovatelia odvolanie (odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby, pozn.), o ktorom bolo rozhodnuté Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/222/2012 zo dňa 18. 10. 2012 tak, že rozsudok okresného súdu bol potvrdený...

Sťažovatelia sa domnievajú, že... týmito rozhodnutiami došlo k porušeniu ich základných práv a slobôd... Prvým dôvodom, ktorý sťažovateľov vedie k tomuto názoru je nedostatočne odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov, a druhým zistenie, že konajúce všeobecné súdy aplikovali príslušné ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že bol popretý účel a zmysel tejto právnej úpravy. Dôsledky týchto rozhodnutí nie je možné napraviť v rámci ďalšieho konania, nakoľko proti uvedeným rozhodnutiam nie je prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, resp. sťažovatelia dostupné prostriedky nápravy podľa vnútorného práva v celom rozsahu vyčerpali.

V danej veci sa prakticky vyslovilo, že je relevantná námietka premlčania práva na vyslovenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 21. 7. 2008, napriek tomu, že navrhovatelia sa vyslovenia jej neplatnosti domáhali návrhom na začatie konania, ktorý bol súdu doručený už dňa 21. 6. 2011. Je zjavné, že 3 ročná všeobecná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka by neuplynula pred podaním návrhu na začatie konania ale až 21. 7. 2011. Konajúce súdy však s poukazom na obsah § 41 ods. 3 OSP

uzavreli, že z dôvodov, že návrh na začatie konania bol odporcom zo strany súdu doručený až po 21. 7. 2011, márne uplynula premlčacia doba.

V danej veci sa sťažovatelia domnievajú, že úvahy súdov oboch stupňov vo vzťahu k opodstatnenosti vznesenej námietky premlčania práva domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy nie sú komplexné. Pokiaľ súdy oboch stupňom priznali relevanciu ustanoveniu § 41 ods. 3 OSP, nevysporiadali sa s tým, že ide o ustanovenie procesnoprávneho charakteru, ktoré do integrity hmotnoprávnych ustanovení vymedzených v Občianskom zákonníku nijako nezasahuje a nepopiera zmysle a obsah ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka...

V dôsledku toho, že súdny nesprávne interpretovali obsah a zmysel ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka, prijali záver o neprerušenom plynutí premlčacej doby a jej márnom uplynutí. Takýto výklad právnej normy je ústavne nekonformný a zasahujúci do... práv sťažovateľov, osobitne do ich práva na súdnu ochranu. Existencia premlčania v danej veci podľa súdov spočíva v tom, že ak by súd doručil návrh na začatie konania odporcom skôr (čomu nič nebránilo), nedošlo by k premlčaniu, nakoľko to však učinil neskôr, malo dôjsť k premlčaniu. Existencia práva sa tak podľa meritórneho rozhodnutia stala závislá na aktivite či pasivite súdu, ktorému nič nebránilo v tom, aby návrh doručil odporcom ihneď po jeho podaní na súd.

Preto pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodnutia, sťažovatelia zastávajú názor že konajúce súdy v rozpore z doterajšou súdnou praxou a pozitívnym právom nepriznali podaniu návrhu na začatie konania žiadne hmotnoprávne účinky, pričom uplynutie lehoty premlčania posudzovali nie z pohľadu momentu podania žaloby na súd, ale z pohľadu momentu doručenia žaloby odporcom zo strany konajúceho súdu...

Sťažovatelia majú tiež za to, že namietané rozhodnutie odvolacieho súdu je charakterizované absenciou riadneho a preskúmateľného odôvodnenia. Na vyššie uvedené argumenty uvedené už v odvolaní totiž odvolací súd nedal ústavne konformnú odpoveď a de facto k nim nezaujal právnej stanovisko, iba imperatívne argumenty sťažovateľa v odvolaní onačil za nesprávne bez toho aby poskytol právne akceptovateľné dôvody svojho postoja.“

3. V nadväznosti na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Základné práva RNDr. D. D... a M. M... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... na vlastníctvo majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... ako aj... podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/222/2012 zo dňa 18. 10. 2012 a Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7 C 81/2011-86 zo dňa 17. 4. 2012, porušené boli.

2. Zrušuje sa Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/222/2012 zo dňa 18. 10. 2012 a Rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7 C 81/2011-86 zo dňa 17. 4. 2012.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania vo výške 323,50,- Eur, ktoré je Krajský súd Žilina povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na spravodlivé súdne konanie.

5. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012, ako aj rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012.

II. A

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012

6. Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

7. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 81/2011-86 zo 17. apríla 2012, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia využili, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012. Ústavný súd preto nemá

právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľov predmetným rozsudkom okresného súdu.

II. B

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012

8. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012, zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovatelia namietajú porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľov vyplývali z nesprávneho aplikovania platných právnych predpisov a následne nesprávneho posúdenia veci. Krajskému súdu v podstatnom vytýkali arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia.

9. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

10. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne a právne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie napokon i náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Na potvrdenie správnosti rozhodnutia okresného súdu krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že právne účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu (§ 40a OZ) nastávajú okamihom, keď tento prejav vôle dôjde všetkým účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu. Právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu podlieha premlčaniu. Premlčacia doba je trojročná (§ 101 OZ).

Dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu je jednostranný právny úkon adresovaný účastníkom právneho úkonu a možno ho urobiť oznámením alebo námietkou, a to aj ústne. Tento prejav vôle musí vyjadrovať jednak skutočnosť, že ide o uplatnenie relatívnej neplatnosti, tiež aj konkrétnu vadu právneho úkonu, ktorá má v danej veci relatívnu neplatnosť za následok. Relatívnu neplatnosť možno uplatniť aj priamo v občianskom

súdnom konaní v návrhu na začatie konania, ktorý bol riadne doručený účastníkovi, proti ktorému dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu smeruje. Pokiaľ ide o dvojstranné a viacstranné, právne úkony, musí sa dotknutý účastník úkonu dovolať neplatnosti voči všetkým ostatným účastníkom. Právne účinky dovolania sa neplatnosti právneho úkonu nastávajú vždy (*ex tunc*) okamihom, keď dôjde účastníkom právneho úkonu dovolanie vo forme oznámenia neplatného právneho úkonu adresovaného všetkým účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu.

Okresný súd správne vychádzal z ust. § 101 OZ, podľa ktorého všeobecná trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvýkrát a táto začína plynúť objektívne. Týmto dňom je zásadne deň, keď bolo možné právo vykonať, teda kedy je žalovateľné. Je to časový okamih, kedy sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Uplynutie trojročnej premlčacej lehoty má za následok, že sa nemožno s úspechom dovolať relatívnej neplatnosti právneho úkonu, ak bola vznesená námietka premlčania. Právny úkon naďalej trpí vadou, aj keď treba naň pozeráť ako na platný právny úkon so všetkými následkami.

Pokiaľ navrhovatelia vytykali okresnému súdu, že neprihliadal na ust. § 112 OZ, nakoľko podaním žaloby o neplatnosť kúpnej zmluvy došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby na dovolanie sa relatívnej neplatnosti posudzovaného právneho úkonu, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že dovolanie sa relatívnej neplatnosti úkonu sa musí uplatniť voči všetkým účastníkom právneho úkonu, pričom právne účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu nastávajú až okamihom, keď tento prejav vôle dôjde všetkým účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu. V tomto smere okresný súd správne aplikoval ust. § 41 ods. 3 O. s. p., nakoľko je síce pravdou, že uskutočniť hmotnoprávny úkon možno aj v návrhu na začatie konania, avšak jeho účinky nastanú až okamihom doručenia takéhoto návrhu na začatie konania odporcom.

Za irelevantnú krajský súd považoval i námietku navrhovateľov o tom, že sa o vznesenej námietke premlčania dozvedeli až z rozsudku okresného súdu, nakoľko vznesenie námietky premlčania bolo okresnému súdu doručené podaním odporcov dňa 3. 4. 2012. Po podaní námietky premlčania bolo vytyčené pojednávanie na deň 17. 4. 2012, kedy boli účastníci na predmetný termín pojednávania riadne predvolaní. Na termín pojednávania sa dostavila navrhovateľka v rade 2/ a právny zástupca navrhovateľov v rade

1/, 2/. Naviac, vznesenie námietky premlčania nie je možné považovať za dôkaz, resp. skutočnosť, ale ide o výkon práva, na ktorý je súd vždy povinný prihliadať bez ohľadu na to, kedy k výkonu, resp. uplatneniu tohto práva účastníkom došlo.“

12. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co/222/2012 z 18. októbra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

14. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného

práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Keďže sťažovatelia namietali porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy len z dôvodu arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy, ktorý mal byť podľa nich taktiež porušený. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

16. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocésne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

17. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013